

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4317205305
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4317205305.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, E., zastúpený Mgr. Henrieta Slavkovská, advokátka, so sídlom Ľudovíta Štúra 19, Levice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 5. októbra 2022 č. k. 7Csp/92/2017-279, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Rozhodnutie vo veci samej po právnej stránke odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 1 a 2, § 2 ods. 1 a 2, § 3a, § 261 ods. 1, 9 § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len ako „ObZ“), § 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, § 1 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „OZ“). V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 230426-52082 zo dňa 13.01.2016 uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je neplatná. Podľa čl. 1.1. úverovej zmluvy bol žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutý úver na výkon jeho podnikateľskej činnosti. Žalobca tvrdil, že mal záujem uzatvoriť takúto zmluvu ako spotrebiteľ a bol toho názoru, že bol žalovaným v danej veci zavedený a že úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou. Vzhľadom na povahu, obsah zmluvy o úvere a všetky okolnosti, za ktorých bola zmluva uzavretá a na základe toho, že zmluva obsahuje ustanovenia, ktorých účelom je obchádzať zákon i dobré mravy a ktoré môžu v konečnom dôsledku spôsobiť jej neplatnosť, dospel k názoru, že tento právny úkon je absolútne neplatný podľa § 39 OZ. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami sporu nie je spor o tom, že zo strany žalovaného bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 2 000 Eur, a že žalobca predmetný úver v tejto výške uhradil. Medzi stranami sporu je nesporné, že účet, ktorý žalobca v žiadosti a zmluve uviedol je podnikateľským účtom a poskytnutý úver bol pripísaný na tento účet. Tiež nie je sporné, že žalobca v čase podpisu Zmluvy o úvere vykonával podnikateľskú činnosť. Medzi stranami sporu je sporné, či zmluva o revolvingovom úvere, je/nie je spotrebiteľskou zmluvou. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, z ktorých vyplýva, že bol na Zmluve o úvere nesprávne označený, keďže 1.) od neho možno spravodlivo požadovať určitú odbornú náležitú starostlivosť minimálne v

rozsahu oboznámenia sa s podstatnými časťami zmluvy (preto je právne irelevantné tvrdenie žalobcu, že zmluvu si prečítal až po podpise a to doma), ktorými sú "a) určenie zmluvných strán, b) záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky v prospech dlžníka, c) určenie sumy, do výšky ktorej budú peňažné prostriedky poskytnuté, d) záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky" (Obchodné právo, F. C., F. G. a kol., IURA EDITION, 2009, str. 888) a účelom úveru ako aj z toho dôvodu, že 2.) nepreukázal súdu správanie žalovaného, ktoré by nasvedčovalo úmyselnému navádzaniu na menej výhodné označenie žalobcu ako zmluvnej strany v snahe znemožniť spotrebiteľovi uplatňovanie svojich práv. Vykonaným dokazovaním, ale ani žiadnymi dôkazmi zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by žalovaný zneužil v tomto konkrétnom prípade postavenie žalobcu nie ako podnikateľa, ale ako občana, a rovnako nebolo preukázané, že by žalobca neuzavrel úverovú zmluvu slobodne a vážne, alebo že by mu úverová zmluva bola nezrozumiteľná, keď k uzatvoreniu samotnej úverovej zmluvy sa vyžadoval aj jeho aktívny postoj, napr. v predložení daňového priznania, ktoré si bol osobne vyžiadať od svojej účtovníčky. Je pravda, že svedok H. pripustil, že v určitých prípadoch mohlo byť praktikou žalovaného, že keď neboli splnené podmienky pre poskytnutie spotrebiteľského úveru a išlo o živnostníka, tak sa ponúkla možnosť uzavrieť zmluvu o podnikateľskom úvere, ale v konečnom dôsledku vždy bolo slobodné rozhodnutie na žiadateľovi o úver, či za daných podmienok zmluvu o úvere podpíše. Navádzanie na menej výhodné označenie žalobcu v tomto konkrétnom prípade ale pre odstup času nevedel potvrdiť. Následné konanie žalobcu uvádzané svedkyňou - účtovníčkou, že jej túto zmluvu nepredložil a úver nebol účtovaný v rámci podnikateľskej činnosti je v rámci posudzovania danej veci bezpredmetné, nakoľko podstatnou je vôľa žalobcu pri uzatváraní zmluvy, pričom túto vyjadril jednoznačne pri podpise písomnej zmluvy.

1.2. Konštatoval, že žalobca Zmluvu o úvere uzatváral so žalovaným v roku 2016, t. j. v čase keď mal v prípade akýchkoľvek pochybností možnosť sa informovať o podmienkach poskytnutia úverov či už na internete alebo priamo u viacerých spoločností poskytujúcich úverové poradenstvo, príp. mal možnosť využiť služby Centra právnej pomoci a postupovať tak s náležitou starostlivosťou pri uzatváraní Zmluvy o úvere. Žalobca v konaní nepreukázal skutočné použitie úverových prostriedkov na iné ako podnikateľské účely. Za daných okolností súd konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o povahe spotrebiteľského sporu, preto súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvou o úvere podľa Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že sa jedná o obchodný záväzkový vzťah podľa Obchodného práva. Obchodný charakter sporu vyplýva z označenia zmluvných strán Zmluvy o úvere, z účelu zmluvy zisťovaného v súdnom konaní a to konkrétne zo Zmluvy o úvere a žiadosti o poskytnutie úveru. Žaloba o neplatnosť Zmluvy o úvere v obchodných záväzkových vzťahoch nie je prípustná, nakoľko bola podaná už počas platnosti a účinnosti CSP (po 01.07.2016), pričom žalobca súdu nepreukázal, že mu z osobitného predpisu vyplýva právo na podanie tejto žaloby o určenie právnej skutočnosti, preto súd žalobu zamietol. Z dôvodu neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti Zmluvy o úvere podľa §137 písm. d) CSP sa súd meritórne nezaoberal žalobcom uplatnenými dôvodmi neplatnosti Zmluvy o úvere. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1, § 396 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 230426-52082 zo dňa 13.01.2016 je neplatná a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolanie podal z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrval na svojom právnom názore, že preukázal súdu, že pri uzatváraní zmluvy nemal inú vôľu ako tú, ktorá smerovala k získaniu úveru na osobné potreby a na také skutočnosti ich aj skutočne použil. Žalovaný tieto tvrdenia nijako nespochybnil ani nepreukázal opak, preto mal za to, že otázka vôľového aspektu žalobcu pri uzatváraní zmluvy bola v konaní preukázaná, pretože nebola procesne popretá zo strany žalovaného. Poprel skutočnosti vyplývajúce z písomného vyhotovenia zmluvy. Poukázal na výsluch A. I. H., ktorý potvrdil všeobecnú prax žalovaného, podľa ktorej osobám, ktoré boli živnostníkmi, avšak ktoré žiadali spotrebiteľský úver, poskytol žalovaný prioritne úver podnikateľský, a to bez toho, aby žiadateľa žalovaný upriamil na túto skutočnosť a na právny dopad takto dojednaného úveru oproti spotrebiteľskému úveru. Tento svedok potvrdil aj tvrdenie žalobcu o tom, že živnostenský list žiadateľa o úver sa dokladal k žiadosti o úver aj v prípade, že žiadateľ o úver žiadal o spotrebiteľský úver, čím je nepriamo potvrdené tvrdenie žalobcu, že žalobca nepredkladal žalovanému živnostenský list k uzatvoreniu zmluvy, pretože tento

si zadovážil „vytlačení z internetu“. Ďalej poukázal na to, že svedkyňa H. potvrdila, že žalobca mal dostatočné finančné prostriedky na podnikanie. Potvrdila, že úver si bral na súkromné veci, nedával to podnikania, nikdy jej nepredložil predmetnú zmluvu do účtovníctva firmy žalobcu, a teda tento úver nebol účtovaný v rámci podnikateľskej činnosti žalobcu. Namietal, že žalovaný nepreukázal, že predmetný úver bol žalobcovi poskytnutý skutočne na výkon povolania, preto je potrebné ho považovať za úver spotrebiteľský. Z tohto dôvodu dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku charakteru úveru. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie v bode 35 odôvodnenia rozsudku, že nepreukázal skutočné použitie úverových prostriedkov na iné ako podnikateľské účely. Prezentovanými listinnými dôkazmi (č. l. 63 až 66), svedeckou výpoveďou J. H. preukázal opak. Zotrvával tiež na právnom názore, že súd prvej inštancie ešte v rozhodnutí zo dňa 06.03.2019 správne posúdil a odôvodnil okrem iného aj použitie zákonných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho zmluvu vyhlásil za neplatnú ako celok.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poprel tvrdenia žalobcu, že v konaní nespochybnil otázku vôľového aspektu žalobcu pri uzatváraní zmluvy o tom, že chcel získať úver na osobné potreby a na také ich aj použil. Bránil sa tým, od začiatku konania poukázal na obsah písomných právnych úkonov žalobcu, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobca vystupoval v postavení podnikateľa žiadajúceho úver pre podnikateľské účely. Namietal, že žalobca počas celého konania neoznačil a nepredložil žiadny dôkaz o tom, ktorý by po právnej stránke vylučoval viazanosť úkonmi (žiadosť o úver/ zmluva o úvere), ktoré slobodne a vedomo vykonal resp. by ich v zmysle právneho poriadku účinne spochybnil. Zdôraznil, že poprel tvrdenia žalobcu o svedeckej výpovedi svedka A. H., ktorý je aktuálne trestne stíhaný z majetkovej trestnej činnosti, spáchaného na škodu žalovaného a teda mal motiváciu vypovedať v neprospech žalovaného. Aj napriek tomu z jeho výpovede nevyplynulo, že by žalobcu navádzal na uzavretie podnikateľského úveru. Uvedený svedok zdôraznil, že rozhodnutie o podaní žiadosti a o tom, aké údaje pre žiadosť o úver uviedol a rozhodnutie o uzavretí úverovej zmluvy bolo vždy na žiadateľovi o úver. K výsluchu J. H. uviedol, že jej výsluch nie je spôsobilý akokoľvek zmeniť právny charakter uzavretej zmluvy, keďže svedkyňa nevypovedala o žiadnych skutočnostiach týkajúcich sa procesu uzavretia úverovej zmluvy. Charakter a povaha zmluvného vzťahu sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. Ak by povaha zmluvného vzťahu mala závisieť od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov, potom sa uzavretá zmluva v zmysle zákona nemení automaticky. Obsah a povaha zmluvy sa posudzujú k okamihu jej uzavretia. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a vec posúdil správne aj po právnej stránke.

4. Žalobca v odvolacej replike poukázal na to, že žalovaný zotrváva výlučne na znení písomných dôkazov a na ich formálnom obsahu. Práve formálny obsah napadnutej zmluvy po celý čas trvania sporu žalobca spochybňuje a popiera. Zotrvával na svojom názore, že žalobca preukázal súdu, že pri uzatváraní zmluvy nemal inú vôľu ako tú, ktorá smerovala k získaniu úveru na osobné potreby a na také účely ich aj skutočne použil. Túto argumentáciu žalovaný procesne nepoprel. Uviedol, že námietku žalovaného o zaujatosti A. H. považuje za nedôvodnú, pretože obsah tejto námietky sa tejto veci nijako netýka. V konaní bolo preukázané výpoveďou žalobcu zo dňa 15.05.2022, že žiadosť o úver nevypisoval sám žalobca a teda typ úveru ako nepodnikateľský v žiadosti o poskytnutie úveru žalobca krížikom neoznačil. Opätovne poukázal na to, že z výsluchu svedkyne J. H. je preukázané, že pri uzatváraní zmluvy žalobca nemal inú vôľu ako tú, ktorá smerovala k získaniu úveru na osobné potreby. Poprel, že by v tomto konaní chcel preukázať, že by povaha zmluvného vzťahu mohla závisieť od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov. Žalovaný teda nepreukázal, že predmetný úver bol žalobcovi poskytnutý skutočne na výkon povolania, preto je potrebné považovať úver za spotrebiteľský. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie v bode 35 odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého žalobca súdu nepreukázal skutočné použitie úverových prostriedkov na iné ako podnikateľské účely. Podľa jeho názoru bolo dostatočne preukázané, že žalovaným poskytnutý úver žalobcovi je spotrebiteľského charakteru a že ide o zmluvu neplatnú. Zotrvával na právnom názore, že ešte v prvoinštančnom rozhodnutí 7Csp/92/2017-89 zo dňa 06.03.2019 súd správne posúdil a odôvodnil okrem iného aj použitie zákonných ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľa, na základe čoho zmluvu vyhlásil za neplatnú ako celok.

5. Žalovaný v odvolacej duplike opätovne poprel odvolacie tvrdenia žalobcu, že žalovaný nespochybnil otázku vôľového aspektu žalobcu pri uzatváraní zmluvy o tom, že chcel získať úver na osobné potreby a na také ich aj použil. Uviedol, že charakter a povaha zmluvného vzťahu sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. V tomto smere sú rozhodujúce obsahy žiadosti

o úver, a zmluvy o úvere. Ak by povaha zmluvného vzťahu mala závisieť od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov, potom sa uzavretá zmluva v zmysle zákona automaticky nemení. Namietal, že žalobca súdu nepredložil počas celého konania (od roku 2017) jediný dôkaz o tom, že by obsah žiadosti o úver alebo zmluvy o úvere nezodpovedal jeho konaniu v roku 2017, teda pri vykonaní týchto úkonov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoCsp/8/2021-187, kde sa uvádza, že dôkazné bremeno zaťažuje osobu, ktorá sa dovoľáva spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o svedeckej výpovedi svedka A. H. a výsluchu svedkyne J. H. s tým, že odkazuje na svoje predošlé podania v konaní – najmä na vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z 30.12.2022.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinstančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkovým postupom pri sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

10. Predmetom konania bola žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 17.03.2017, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere č. 230426-52082 zo dňa 13.01.2016 uzatvorená medzi žalobcom ak dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 7Csp/92/2017-89 určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 230426-52082 zo dňa 13.01.2016 uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je neplatná (I. výrok). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú je povinný zaplatiť žalobcovi žalovaný (II. výrok). O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (III. výrok). Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 Eur na účet Okresného súdu Levice na číslo účtu: XXXXXXXXXXXX, VS: XXXXXXXXXXXX, IBAN: C., do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (IV. výrok). Predmetný rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 7Csp/92/2017-119 zo dňa 06.06.2019 bol uznesením odvolacieho súdu č. k. 7Co/171/2019-164 zo dňa 29.10.2021 zrušený a vec bola súdu prvej inštancie vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne vo veci opätovne rozhodol súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom.

11. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil charakter úveru a rozhodol nesprávne, majúc za to, že on – žalobca uzatváral spornú zmluvu o revolvingovom úvere ako spotrebiteľ.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmajúc rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu (§ 380 ods. 1 CSP) po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú dôvodné.

13. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Súdneho dvoru v rozsudku Benincasa, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 13 prvého odseku a článku

14 prvého odseku Bruselského dohovoru sa má vykladať reštriktívne, a s odvolaním sa na postavenie tejto osoby v rámci určitej zmluvy vo vzťahu k jej povahe a účelu, a nie na subjektívnu situáciu tejto osoby, pričom jednu a tú istú osobu možno považovať pri určitých plneniach za spotrebiteľa a pri iných plneniach za podnikateľa. Súdny dvor z toho vyvodil, že osobitná úprava stanovená týmto dohovorom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany sa uplatní len na zmluvy uzavreté jednotlivcom mimo a nezávisle od obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo účelu s jediným cieľom uspokojiť vlastnú súkromnú potrebu, pričom takáto ochrana nie je odôvodnená v prípade zmluvy uzavretej na účel obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa rozsudku Súdneho dvora z 20. januára 2005 vo veci C-464/01, osoba, ktorá uzavrela zmluvu týkajúcu sa tovaru určeného čiastočne na podnikateľský účel a čiastočne na účel, ktorý nie je súčasťou jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nemá právo dovoľávať sa výhod vyplývajúcich z pravidiel osobitnej právomoci stanovených v článkoch 13 až 15 tohto dohovoru, s výnimkou prípadu, že podnikateľský účel je do takej miery okrajový, že má v celkovom kontexte predmetného plnenia len zanedbateľný význam, pričom skutočnosť, že prevažuje nepodnikateľský aspekt nie je v tomto ohľade významná, — je na konajúcom súde, aby rozhodol, či bola predmetná zmluva uzavretá s cieľom uspokojiť v nie zanedbateľnom rozsahu potrebu týkajúcu sa obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti dotknutej osoby, alebo naopak, či bol podnikateľský účel len nevýznamný, — na tento účel musí tento súd zohľadniť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré objektívne vyplývajú zo spisu; naopak nie je potrebné zohľadňovať okolnosti alebo skutočnosti, o ktorých mohol druhý účastník zmluvy vedieť pri uzatváraní zmluvy, s výnimkou prípadu, ak sa osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnenne vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto sa dovoľáva ochrany spotrebiteľa. Vôľa žalobcu pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá mala smerovať k získaniu úveru na osobné potreby, nie je v danej veci preukázaná, ani nebola pre rozhodnutie vo veci podstatná. Podstatné boli skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu, teda obsah, povaha, účel zmluvy, ako aj objektívne okolnosti, ktoré sprevádzali jej uzavretie. Z dôkazných prostriedkov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu vyplýva, že nebolo preukázané pri uzatváraní tejto konkrétnej zmluvy konanie žalovaného, ktorým by zneužil postavenie žalobcu ako podnikateľa na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere za účelom, aby vyňal právny vzťah vzniknutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere medzi žalobcom a žalovaným spod ochranného spotrebiteľského režimu. Je potrebné dodať, že zmluva o revolvingovom úvere bola uzatvorená v úzkej súčinnosti žalobcu, ktorý finančnému sprostredkovateľovi predkladal potrebnú dokumentáciu, tiež došlo k viacnásobnej komunikácii a stretnutiam pred samotným uzatvorením zmluvy, teda žalobca mal priestor jasne sa vymedziť pred uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere, či pri jej uzatváraní koná ako fyzická osoba alebo fyzická osoba podnikateľ. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že žalobca pri uzatvorení zmluvy o revolvingovom úvere konal ako podnikateľ, čo deklaruje skutočnosť, že bol v uzatvorenej zmluve jasne identifikovaný ako fyzická osoba podnikateľ a zmluva je obsahovo koncipovaná ako obchodnoprávna zmluva na výkon jeho podnikateľskej činnosti.

16. Keďže ide o obchodnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že mu z osobitného predpisu vyplýva právo na podanie žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere podľa § 137 písm. d) CSP, a preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu, pretože v tomto odvolacom konaní mal úspech.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).